

niká, pokud se týče ustupuje naprosto do pozadí, takže při rozumném výkladu závadného článku nepředpojatý čtenář nemůže předpokládati, že jde právě o tohoto jednotlivce, neb aspoň právě též o něho (rozh. čís. 4773 Sb. n. s.). To však zajisté nelze tvrditi o okruhu osob, který je znamením, že jde o starostu jihomoravského města a zároveň věhlasného příslušníka strany sociálně demokratické, vymezen tak úzce a určitě, že, jde-li vůbec o více lidí, přichází již předem v úvahu jen zcela málo osob, na něž může čtenář obsah projevu vztahovati. K tomu však přistupují ještě správné úvahy napadeného rozsudku o okolnostech, jež ukazují zejména k osobě soukromého žalobce; neboť nehledíc k tomu, že čtenář znojemského listu samozřejmě myslí spíše na domácí, jemu bližší poměry a osoby, a tedy vztahuje obsah projevu spíše na znojemského starostu než na starostu jiného města jihomoravského, zvláště když o soukromém žalobci dobře ví, že je předákem strany svrchu uvedené, byl článek uveřejněn v periodickém tiskopisu, který se podle nenapadeného zjištění rozsudku zabývá velmi často v nepříznivém smyslu osobou soukromého žalobce a který i v souzeném čísle útočil na jiných místech výslovně na soukromého žalobce. Za těchto okolností nalézací soud nepochybil, pokud přiznal v souzeném případě soukromému žalobci právo a legitimaci k soukromé žalobě.

Čís. 5368.

Ustanovení § 40 tisk. zákona platí i pro přečin zanedbání povinné péče podle čl. III., čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. z.

(Rozh. ze dne 18. září 1935, Zm I 208/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, projednává zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 25. ledna 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z., ve znění § 42 zákona na ochranu republiky, podle prvního odstavce § 290 tr. ř. zrušil z moci úřední napadený rozsudek v celém rozsahu a obžalovanému vyměřil za přestupek podle § 23 (odstavec druhý) tiskového zákona, jímž byl pravoplatnou částí prvního rozsudku soudem první stolice uznán vinným, podle posledního odstavce § 23 tiskového zákona nový trest.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, obíraje se zmatečnými stížnostmi obžalovaného, že nalézací soud zatížil svůj rozsudek na úkor stěžovatelův hmotně-právním zmatkem stížností neuplatňovaným. Ze spisů vysvítá, že rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 6. listopadu 1933, jímž byl první rozsudek, soudem první stolice v této trestní věci vyneseny, částečně zrušen a jímž byla věc vrácena soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení,

došlo k soudu první stolice dne 15. prosince 1933, že soud první stolice zařídil dne 19. prosince 1933, aby vyhotovení rozhodnutí nejvyššího soudu byla doručena státnímu zastupitelství a obžalovaným, a že pak bylo soudem první stolice v trestním řízení proti stěžovateli pro přečin zde v úvahu přicházející pokračováno teprve po uplynutí šesti měsíců ode dne 19. prosince 1933, a to teprve dne 28. června 1934, kdy bylo v této trestní věci nařízeno nové hlavní líčení na den 8. srpna 1934, ač podle obsahu spisů pokračování v trestním řízení proti stěžovateli pro přečin zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z., ve znění § 42 zák. na ochranu republiky, nic nepřekáželo, t. j. ač pokračování v tomto trestním řízení proti obžalovanému pro delikt, spáchaný obsahem tiskopisu, bylo možné. Za tohoto stavu věci je nepochybné, že v souzeném případě nastalo podle § 40 tisk. zák., jehož ustanovení platí i pro přečin zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 3 a 5 citovaného zákona z roku 1868 ve znění § 42 zák. na ochranu republiky, promlčení přečinu, jímž stěžovatel byl uznán vinným. Promlčením pomíjí jak vyšetřování, tak i trestnost (§§ 230, 531 tr. z.).

Promlčení je dbáti soudu z povinnosti úřední (§ 3 tr. ř.) v každém období trestního řízení. Důsledkem toho je také nejvyšší soud jako soud zrušovací povinen, by podle § 290, odst. 1 tr. ř. k promlčení při zkoumání zmateční stížnosti přihlížel, a to i tenkrát, když se obžalovaný promlčením nehájil, když rozsudek neobsahuje výroku o tom, zda nastalo promlčení či nikoli, a když se zmateční stížnost promlčení nedovolává. Ježto nalézací soud nevzal v tomto případě vůbec v úvahu otázku promlčení přečinu stěžovateli za vinu kladeného, ač podle stavu věci měl tak učiniti, použil trestního zákona nesprávně v neprospěch stěžovatelův a zatížil tím svůj rozsudek na úkor stěžovatelův zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., k němuž dlužno, ač není zmateční stížností uplatňován, podle § 290, odst. 1 tr. ř., přihlížeti z povinnosti úřední tak, jako kdyby byl stížností uplatňován. Bylo tudíž rozsudek za použití posléze citovaného ustanovení zákona v celém rozsahu zrušiti (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Výrok zprošťující nebylo lze v uvedeném směru vynést, ježto skutek, v němž nalézací soud shledal přečin stěžovateli za vinu kladený, je totožný se skutkem, pro nějž stěžovatel byl pravoplatnou částí prvního rozsudku soudem první stolice v této trestní věci vyneseno uznán vinným přestupkem podle § 23, odst. 2 tisk. zákona.

Čís. 5369.

Podvod spáchaný vylákáním podpory v nezaměstnanosti.

(Rozh. ze dne 18. září 1935, Zm I 241/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 12. října 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197,